

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ ΠΟΙΗΤΗ ΤΙΜΟΥ ΜΑΛΛΑΝΟΥ

Πρωτΐ. -Καὶ καθὼς ἀνοιξα διάπλατα στὴν ἡμέρα
 Ἄξαφνα τὸ παράθυρο καὶ στάθηκα ὀρθός,
 Ἄνοιξη, μπῆκες μέσα μου μαζὺ μὲ τὸν ἀγέρα,
 Τὶς μυρωδιές, τὰ χρώματα καὶ τὸ ἱλαρὸ τὸ φῶς.

Ἄνοιξη, μπῆκες μέσα μου καὶ φούσκωσε σὰ δέντρο
 Ἀπὸ χυμὸ ὑποσχετικὸ καὶ πλούσιο τὸ κορμί μου,
 Ἄκουσα μέσα μου λαὸ πουλιά νὰ τραγουδᾶνε
 Κ' εἶνε πλατάνι ποὺ θροεῖ στὴν αὐραν ἢ ψυχὴ μου.

Σὲ εἶδα νὰ μοῦ χαμογελᾷς μέσα ἀπὸ τὰ λουλούδια,
 Νὰ μοῦ χαϊδεύῃς τὰ μαλλιά μὲ τὴν τρελλή τὴν αὖρα
 Καὶ ἡ χαρὰ ἀπ' τὰ στήθεια μου ἀνάβλυσε κι ἐχύθη
 Ὡς ἀπ' τοὺς ἄμμους μιᾶς πηγῆς κρύων νερῶν ἀναύρα.

Πῶς νὰ τὴν πῶ τέτοια χαρὰ, πῶς νὰ τὴν τραγουδήσω
 Τέτοια χαρὰ ποὺ μέσα μου σὰν τὸ πουλὶ σκιορτάει,
 Ποὺ ἀπλώνεται ὥς τὸ ρόδινο τὸ φῶς σὲ μιὰ κοιλάδα
 Ὅταν ἀπάνου στὴν κορφὴ βουνοῦ ὁ ἥλιος σκάη ...

Πῶς νὰ τὴν πῶ τέτοια χαρὰ ποὺ πόθους μαραμένους
 Κάνει καὶ πάλι, μέσ' στὸ φῶς, σὰ μυγδαλιές ν' ἀνθίζουν
 Καὶ τὴ φτωχὴ μας τὴν καρδιά σὰν τὶς περιπλοκάδες
 Τὰ φουντωμένα ὄνειρα νὰ τήνε πλημμυρίζουν ...

II

Εὐλογημένη ἀνοιξη, σὰν τὴν ἐλπίδα ὥραία
 Ὅταν πάνου σὲ νύχτιες ψυχὲς ροδοχαράζει,
 Γλυκεῖα ὥς τὸ πρῶτο τὸ φιλὶ τῆς πρώτης μας ἀγάπης
 Ὅταν σ' ἐκεῖνο τῇ ζωῇ καὶ τὴν ψυχῇ της θάζει.

Παρθένα, ακόμα πιο ακριβή κι από την ευτυχία
Γιατ' είσαι ή πλούσια υπόσχεση του ό,τι ποθεΐ ή ψυχή μας
Μάγισσα που τα μάγια σου στα έκστατικά μας μάτια
Τήν περασμένη κι άζητη φέρουν μπροστά ζωή μας,

Που ως τ' όνειρο το δυνατό και πλάνο κάνεις τ' αύριο, -
Τ' άστατο τ' αύριο, -θριαμβική κι ωραία θεσιότητα,
Που ως αγάπη, δυο κορμιά σά σμίγη, κι εσύ κάνεις
Άπ' την εφήμερη στιγμή μία αιωνιότητα.

Ό Άνοιξη, ήρθες κι έφυγαν οι έννοιες οι πικρές
Που ένα χειμώνα κούρνιαζαν μέσα στην καμαρά μου,
Μπήκες σά φως σ' ένα κλειστό κι ερημωμένο σπίτι
Και τώρα σά χελιδονιών φωληά είνε ή καρδιά μου!

III

Είμαι σάν πάγκο δροσερό που ζεύγη έρωτεμένα
Περνάν άργά και χαρωπά κρατούμενα άπ' τα χέρια,
Είμαι σά μιá δεξαμενή γεμάτη πυκνούς ίσκιους
Που στα νερά της έρχονται νά πιούνε περιστέρια.

Είμαι σά μιá θεόρατη και φουντωμένη λεύκα
Όπου αναρίθμητα πουλιά την έχουν κατοικήσει
Και που θροεί κελαδιστά στο φύσημα του άγέρα,
Είμαι ως το λάλο το νερό που τρέχει από μιá βρύση.

Είμαι λουλουδι όλάνοιχτο στο φως, μιá πεταλούδα
Που πάνω από τισμυρωδιές πετάει ευτυχισμένη,
Ή μέλισσα είμαι που ρουφάει το μέλι των ανθώνων,
Είμαι σά θάλασσα γλαυκή μέσα στο φως λουσιμένη.

Είμαι σάν τον κορυδαλλό που όλο ψηλά ανεβαίνει,
Σάν τα έντομα που από το φως πετάνε μεθυσμένα,
Είμαι ό,τι ζει μέσ' στην τρανή και την αιώνια Φύση
Κ' είμαι και πάλι ή νειότη μου μ' όλα τα περασμένα! . . .

Ήρθες! Και ξέχασα με μιās τους σκυθρωπούς τους μήνες
Που με το μέτωπο βαρύ και με σκυφτό τον ώμο

Κοίταξα από τὰ τζάμια μου τὴν πένθιμην ἡμέρα
Καὶ τὴ μαγνότεν βροχὴ πὺν ξέπλενε τὸ δρόμο.

Μέσα μου τότες χτύπαγαν ἑσπερινὲς καμπάνες,
Ἡ πλήξη, σὰν τὸ σούρουπο, μὲ τίλιγεν ἀγάλη,
Ἐνῶ ἡ ψυχὴ μου ἀθόρυβα φυλλοροοῦσεν ὅπως
Ἐνα ἀνοιχτὸ τριαντάφυλλο σ' ἓνα στεγνὸ ἀνθογυάλι.

Σὰν τὸ καράβι πὺν ἄξαφνα τὸ βρήκε μιὰ μπουνάτσα
Καὶ σταματᾷε στὸ δρόμο του - ἔτσι ἦταν ἡ ζωὴ μου.
-Τριγύρω πάντα ὀρίζοντας ἴδιος, τὰ ἴδια θρόγια,
Καὶ στὸ τιμόνι-ἀνώφελος πιλότος- ἡ ψυχὴ μου!

Κ' ἦρθες! . . . Καὶ σὰν τὸν ἄνεμο φούσκωσες τὰ πανιά μου
Ὅπου, πεσμένα, σφάδαζαν καθὼς τὰ λαβωμένα
Φτερὰ ἀητοῦ πὺν μιὰ στιγμὴ ἀνοίγουν νὰ πετάξουν
Μὰ ξαναπέφτουν ἄτονα, θαρειὰ σὰ μολυβένια.

Καὶ νὰ πὺν τώρα στὸ γλανκὸ τὸ κύμα σὰ δελφίνι
Καὶ πάλι τὸ καράβι μου καμαρωτὸ γλυστράει . . .
-ὦ! νὰ μπορῇ κανεὶς, ψυχὴ, νὰ ταξιδεύῃ
Κι ἀδιάφορο ποῦθ' ἔρχεται - κι ἀδιάφορο πὺν πάει! . . .

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ